

Negaciaj pronomoj havas ĉie **ne/nul** en diversaj variantoj. La latinaj „nullus, neuter” estas pronomaj adjektivoj, sed en la pritraktataj planlingvoj ili ofte havas memstaran pozicion, estante pritraktataj kiel pronomoj. Kelkajn nelatinidajn pronomojn havas, kiel supozate, NOV (disi, self, irge), kaj ĝi modifas ankaŭ la francecan „certain” > sertene.

14.2.8. Numeraloj

Laŭsupoze ĉiuj numeraloj eliras en la koncernajn lingvojn el la latina kun ortografiaj modifoj, LSF kompreneble nur reguligas kelkajn formojn (viginta – analogie al la aliaj dekumoj k. s.). Unuoj estas ĉie postponitaj (decem uno ... dek unu), iam kun la konjunkcio „kaj”. Bazaj numeraloj estas malsame de la latina nedeklinacieblaj. La latinajn ordajn numeralojn „primus, secundus” transprenas LSF kaj INT, alie ili estas regule derivitaj per varianto de „-essimus”, ESP uzas adjektivan finaĵon. Unuecan sufikson posedas ankaŭ obligaj pronomoj, dum ĉe la dividaj estas la solvo diversa (kun konjunkcio, kun prepozicio).

14.2.9. Verboj

Kiel dirite, plene aŭtonoman kaj kompletan sistemon havas ESP, aliaj projektoj inspiriĝas per la latina kaj per aliaj eŭropaj lingvoj. Genro, persono kaj nombro estas analogiaj ĉe ĉiuj analizataj lingvoj. Dum la latina havas apartan finaĵon por ĉiu persono, en la planlingvoj estas unueca finaĵo por ĉiuj personoj kaj ambaŭ nombroj. En la tabelo estas en la latina la 1-a persono de singularo, trovebla en vortaroj. Krom ESP, kiu havas aprioran infinitivan finaĵon **-i**, mankas la infinitiva **-r** nur al NOV, kiu transprenas anglecan partikulon **tu** por signi infinitivon, kaj do sufiĉas al ĝi la nura verbradiko. LSF kaj IDO, dezirante eviti helpverbojn, uzas diversajn vokalojn por indiki inf. perf. kaj inf. fut., aliaj lingvoj uzas la helpverbon „habere”, ESP konstruas la tutan verban sistemon kun helpverbo **esti**. Infinitiva sistemo estas foje malkompleta, Jespersen sia gramatiko de Novial skribas eĉ pri ununura infinitivo.

LSF kompreneble evitas fleksion kaj solvas ĝin per diversaj analizaj rimedoj. IDO prunteprenas la latinan infikson **ba** por imperfekto, pluskvamperfekto kaj futuro II. INT, OCC kaj NOV havas por pasinteco helpverbon „habere”, por futuroj havas OCC verbon „ire” (= **va**, alternative uzas ĝin ankaŭ INT por fut. I), NOV transprenas la anglan „shell”. Formante konjunktivon, la aŭtoroj de niaj lingvoj uzas imperativon, krom OCC kaj NOV, kiuj inspiriĝas ĉe la angla (let, may, please, will, would). En la kampo de imperativo regas fantazio. INT kaj NOV uzas radikon (sed INT povas ankaŭ uzi infinitivon: non fumar!), alie troviĝas diversaj partikuloj kaj finaĵoj. Imperativa formo samas en sg. kaj pl. Aktiva participo havas ĉie la karakterizan kombinon **-nt**.

Bunta situacio estas en pasivo. Participo pasiva havas signon **-t** kaj en konjugacio uzas ĝin ĉiuj lingvoj krom NOV, kiu en sia verba sistemo regule uzas nuran radikon kun aro da helpvortoj – en pasivo ne nur **sal** el la angla, sed eĉ **bli** el la aŭtora gepatra lingvo dana. Aliaj lingvoj havas helpverbon **esse**, sed INT kaj OCC produktas komplikajn pasintajn kaj futurajn tempojn de tiu ĉi verbo ankaŭ kun **habere** kaj **ire**, do ekzemple fut. II „io habera essite venite” kaj „yo va har esset venit” estas nur malmulte pli elegantaj ol „me sal ha bli veni”. Krom la latina havas LSF kaj INT ankaŭ kelkajn neregulajn verbojn.